

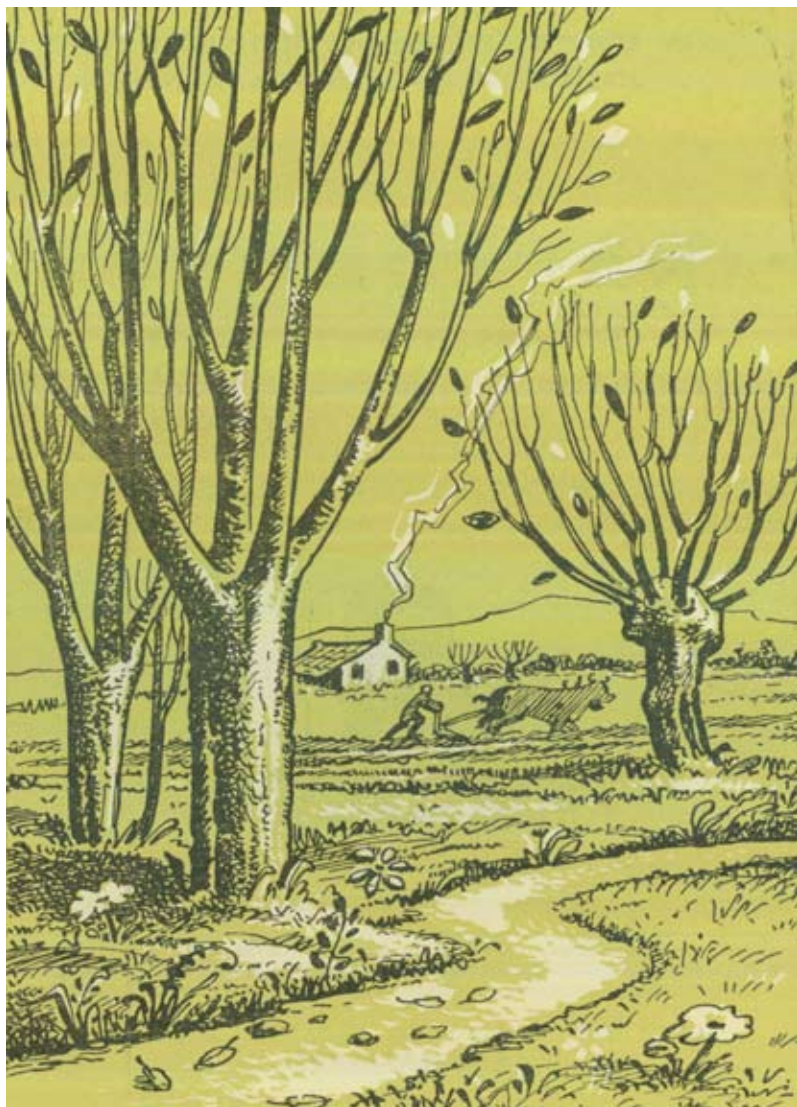
Β. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ - Φ. ΚΟΛΟΒΟΥ
Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ - Α. ΜΕΤΑΛΛΙΝΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1955

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

1. Η ΑΥΓΟΥΛΑ

Ἡ Αὐγούλα προβάλλει ἀπὸ τὸ βουνό. Μὲ τὴν οὐράνια φωνή της ἀναγγέλλει τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἑλίου καὶ λέγει:

ΣΗΚΩΘΗΤΕ ΠΑΙΔΙΑ

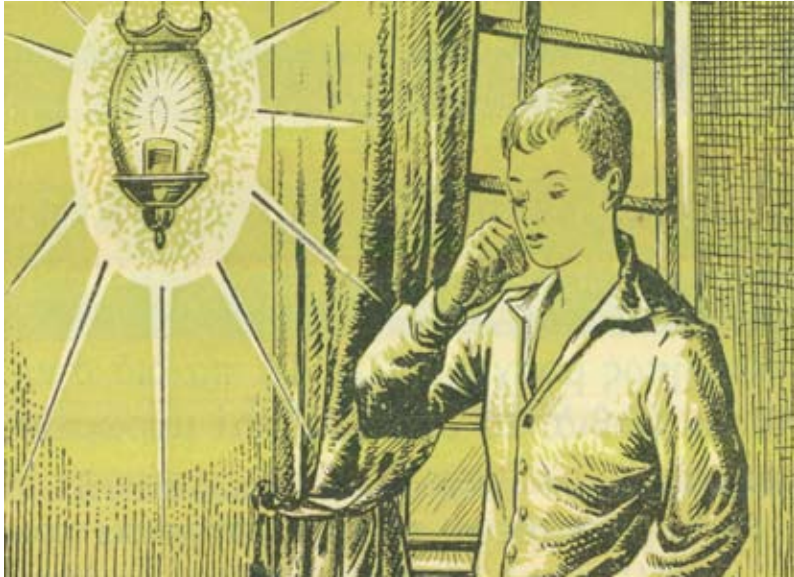
Σηκωθῆτε, παιδιὰ,
κελαϊδῆστε, πουλιά,
δένδρα, φύλλα, κλαδιά,
πρασινίστε.

Μπουμπουκάκια κλειστά,
άνοιχθήτε γοργά,
πλουμιστή φορεσιά
στολισθήτε.

Κι ὄλα ἐμπρὸς χαρωπὰ
μὲ δροσάτη καρδιά
καὶ τραγούδια γλυκὰ
ἑτοιμασθήτε,

Τὸ χρυσὸ βασιλιᾶ,
ποὺ σὲ λίγο ἀρχινᾷ
καὶ προβαίνει λαμπρά,
νὰ δεχθῆτε.

2. Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ

Ὁ Κωστάκης σηκώνεται τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ ντύνεται ἀμέσως. Πλύνεται μὲ κρύο νερὸ καὶ κτενίζει τὰ μαλλιά του.

Ἐπειτα πηγαίνει ἐμπρὸς στὸ εἰκόνισμα καὶ κάμνει τὴν προσευχή του:

*Θεέ μου, σὲ παρακαλῶ,
κάνε με παιδὶ καλὸ,
φρόνιμο καὶ καθαρὸ
καὶ στὸ σῶμά μου γερό,
νὰ μαιθαίνω γράμματα,
τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα.*

Ύστερα λέγει «καλημέρα» σὲ ὅλους. Στὴ μητέρα καὶ στὸν πατέρα, στὴ γιαγιά καὶ στὸν παπποῦ καὶ κατεβαίνει στὸν κῆπο. Ἐκεῖ τρέχει καὶ ἡ ἑξαδελφούλα του, ἡ Ἐλενίτσα. Μὲ τὴν Ἐλενίτσα πηγαίνουν μαζί στὸ σχολεῖο καὶ μάλιστα καὶ οἱ δυὸ στὴν τρίτη τάξι.

Ὁ κῆπος μοσχομυρίζει. Τὰ παιδιὰ ἀναπνέουν βαθιὰ τὸ δροσερὸ καὶ μυρωμένο ἀεράκι.

Πιάνουν καθένα τὸ σκαλιστηράκι του καὶ σκαλίζουν τὰ λουλούδια. Ἔχουν μάθει, πὼς τὸ πρωινὸ σκάλισμα στὸν κῆπο εἶναι ἡ καλύτερη γυμναστική.

Κόβουν μερικὰ λουλούδια καὶ φτειάνουν καθένα ἀπὸ ἓνα ὠραῖο μπουκέτο. Ὑστερα γυρίζουν μέσα στὸ σπίτι καὶ βάζουν τὰ λουλούδια στὸ ἀνθογυάλι. Μὲ αὐτὸ στολίζουν τὸ τραπέζι, πὺ εἶναι στρωμένο μὲ καθαρὸ τραπεζομάνδηλο.

Ἐκεῖ ἡ μητέρα φέρνει τὸ γάλα καὶ κάθονται ὅλοι νὰ πάρουν τὸ πρωινὸ τους φαγητό.

3. ΑΝΟΙΞΕ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ένα πρωινό, ή καμπάνα της εκκλησίας του, Αγίου Γεωργίου έσήμανε διαφορετικά από τις άλλες φορές και έκαμε φωτεινά και χαρούμενα τὰ πρόσωπα όλων των παιδιών του Χωριού.

Ύστερα από τόσων ήμερών διακοπές, άνοιξε πάλι τὸ σχολεῖο. Από τις γειτονιές ήλθαν άγόρια και κορίτσια, όλα καλοκτενισμένα και καθαρά, με παπούτσια γυαλισμένα. Ανάμεσα στα παιδιά είναι και τὰ δυὸ έξαδέλφια, πὸυ θὰ γίνουν οἱ φίλοι μας, ὁ Κωστάκης και ή Έλενίτσα.

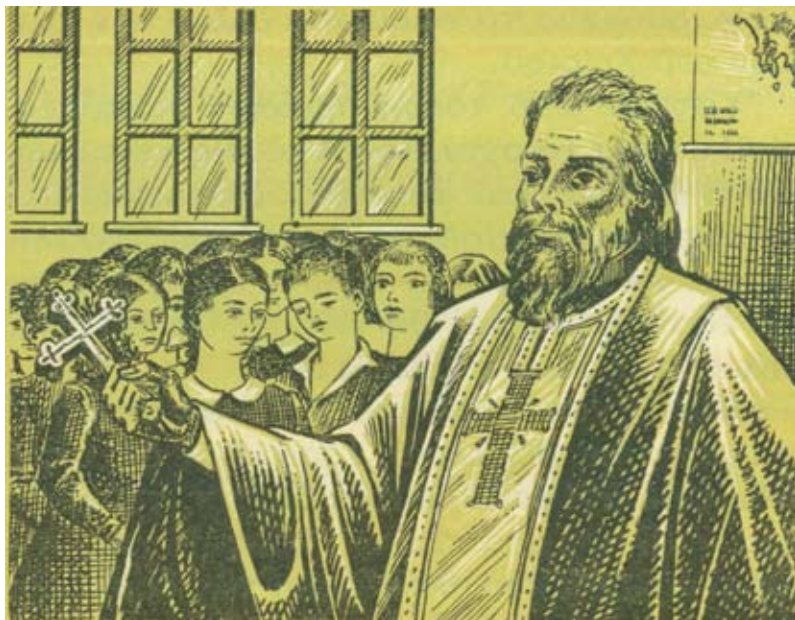
Άφου έγινε ὁ άγιασμός και ὁ παπᾶς, μ' ένα ματσάκι βασιλικό, έρράντισε ὅλες τις τάξεις με άγίασμα, ὁ Διευθυντής του σχολείου έμίλησε στα παιδιά. Τους ειπε πολλά για τήν άρχή πὸυ θὰ κάνουν της δουλειᾶς και στο τέλος τους έπρόσθεσε:

— Όλα τὰ παιδιά, σαν άδέλφια άγαπημένα, θὰ έργασθήτε μαζί με τους δασκάλους σας, πὸυ θὰ

σᾶς φωτίσουν τὸ μυαλὸ καὶ θὰ κάμουν καλὴ τὴν καρδιά σας. Θὰ γίνετε ὅλοι χαρούμενοι σύντροφοι στὴ δουλειὰ καὶ στὸ παιγνίδι.

Πόσα καινούργια πράγματα ἔχετε νὰ μάθετε ἐφέτος! Ἱστορίες γιὰ ζῶα, γιὰ φυτὰ, γιὰ τὴ ζωὴ σας, τὴ ζωὴ τοῦ Χωριοῦ σας καὶ τὴ ζωὴ τῆς Πατρίδος σας.

Κάθε σας καλὴ κι εὐγενικὴ πράξι θὰ σᾶς δίνη χαρὰ κι εὐχαρίστησι.

4. ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΩ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Με νέα χαρά ξαναγυρίζω
στο αγαπημένο μου σχολειό.
Σε ξαναβρίσκω με λαχτάρα.
Μικρό θρανίο μου παλιό.

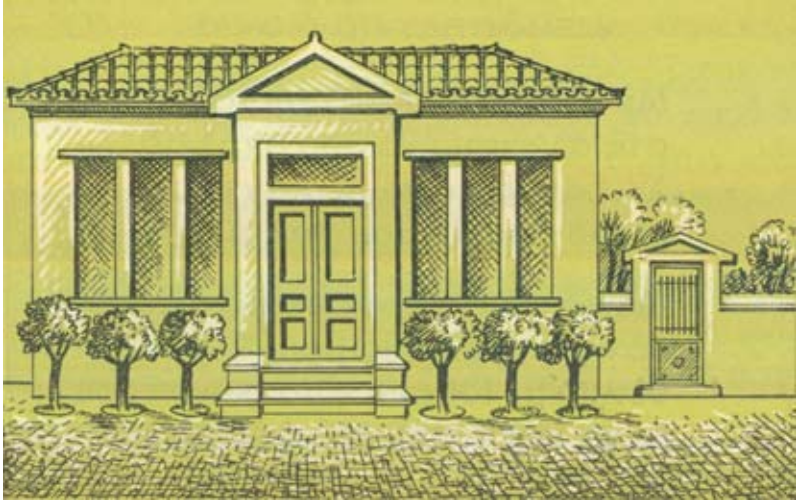
Γωνιά, πού πέρσι σε κρατούσα,
σάν μιὰ φωλίτσα μου, ὦ γωνιά,
δὲν θὰ μὲ ἰδῆς νὰ εἶμαι κοντά σου
ξανά καὶ τούτη τὴ χρονιά.

Μιὰ ἄλλη γωνιά στὴν ἄλλη τάξι
τώρα, γιὰ κοίτα, καρτερεῖ.
Κρατῶ βιβλία πιὸ μεγάλα
κι ἔχω ἓνα χρέος πιὸ βαρύ.

«Τραγουδιστὴς τῶν παιδιῶν»

Στέλιος Σπεράντσας

5. ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Τὸ σχολεῖο τοῦ Χωριοῦ εἶναι πολὺ ὀμορφο. Ἔχει εὐρύχωρη αὐλὴ, ποὺ τὴν βλέπει σχεδὸν ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ ἥλιος. Οἱ αἴθουσες, εἶναι μεγάλες, φωτισμένες καὶ ἠλιόλουστες, μὲ ἀρκετὰ καθαρὰ θρανία ἢ κάθε μιά. Ἐπίσης τὸ σχολεῖο ἔχει μιὰ μεγάλη καὶ ὠραία αἴθουσα γιὰ τὶς ἐορτὲς κι ἓνα γραφεῖο γιὰ τὸν Διευθυντὴ καὶ τοὺς δασκάλους.

Εἶναι καινούργιο τὸ σχολεῖο. Εἶναι πλουτισμένο μὲ πολλὲς εἰκόνες καὶ χάρτες, μὲ ὄργανα Φυσικῆς καὶ Χημείας καὶ μὲ παιγνίδια. Ἀπ' αὐτὰ ἄλλα ἐφτείασε καὶ ἄλλα ἀγόρασε ἡ Κοινότης τοῦ Χωριοῦ. Γιατὶ ἓνα τέτοιο κτίριο θὰ ἦταν μεγάλη ἐντροπὴ νὰ εἶναι γυμνό, ὅπως εἶπε καὶ Πρόεδρος τῆς Κοινοτήτος.

Στὸ πίσω μέρος τοῦ σχολείου εἶναι ὁ σχολικὸς κήπος, μὲ διάφορα καρποφόρα δένδρα. Αὐτὰ τὰ ἔχουν φυτεύσει μαθηταὶ τῶν ἀνωτέρων τάξεων, πού σήμερα ἄλλοι εἶναι στρατιῶται, ἄλλοι σπουδάζουν κι ἄλλοι δουλεύουν στὰ κτήματά τους στὸ Χωριό. Ἄρχισαν τώρα νὰ δίνουν καρπούς. Οἱ πορτοκαλλιές καὶ οἱ μανδαρινιές εἶναι γεμᾶτες πορτοκάλια καὶ μανδαρίνια, πού, ὅταν ὠριμάσουν, θὰ τὰ πουλήσουν, γιὰ νὰ οἰκονομήσουν χρήματα γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ κήπου, καὶ θὰ φᾶνε καὶ τὰ παιδιά.

Αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἄρχισαν τὰ μεγαλύτερα παιδιά, μὲ τὴν ἐπίβλεψι τῶν δασκάλων, νὰ σκάβουν καὶ νὰ λιπαίνουν τὰ δένδρα. Τὰ μικρότερα παιδιά περιποιοῦνται τὰ λουλούδια. Γιατὶ ἔχει καὶ πολλὰ λουλούδια ὁ κήπος τοῦ σχολείου: Γαρύφαλλα, πανσέδες, βιολέττες, γεράνια, τριαντάφυλλα καὶ ἄλλα. Εἶναι ὁμορφα φυτευμένα ὅλα σὲ βραγιές. Μερικὰ τὰ ἔχουν φυτεύσει καὶ σὲ γλάστρες, πού εἶναι ἀραδιασμένες στὴν αὐλή. Μὲ τὰ λουλούδια τοῦ κήπου στολίζουν τὶς τάξεις. Ὅταν χρειάζεται, δίνουν καὶ στὴν ἐκκλησία γιὰ στολισμό.

Τὸ καλοκαίρι δὲν τὸν κλείνουν τὸν κήπο. Ἐρχονται τὰ παιδιά συντροφιές - συντροφιές καὶ τὸν περιποιοῦνται. Ἐφέτος τὸ καλοκαίρι εἶχαν ἀναλάβει τὴν περιποίησι καὶ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ κήπου οἱ μαθηταὶ τῆς ἐφετινῆς Ἑκτῆς τάξεως.

6. ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Μέσ' στὴν πρασινάδα,
μέσ' στὴν ὁμορφιά,
τὸ μικρὸ σχολειό μας
'μοιάζει ζωγραφιά.

Διάπλατα στὸν ἥλιο
παραθύρια, νά.
Σὰν γυρνᾷ τὸ μάτι,
φθάνει ὡς στὰ βουνά.

Πάντα μὲ τραγούδια
τοῦ μιλαῖ ἡ ψυχὴ.
Κι ἡ χαρὰ μας ὅλη
γύρω του ἀντηχεῖ.
Κι ὅταν τραγουδοῦμε,
πάνω ἀπ' τὴ φτελιά,
τραγουδοῦν μαζί μας
κι ὅλα τὰ πουλιά.

«Το βιβλίο πὺ τραγουδεῖ»

Στέλιος Σπεράντσας

7. «Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΣΗ ΑΡΧΟΝΤΙΑ»

Όλα τὰ παιδιὰ τοῦ Χωριοῦ πηγαίνουν στὸ σχολεῖο καθαρὰ. Τὰ ροῦχά τους ἤμπορεῖ νὰ εἶναι σὲ μερικὰ παιδιὰ παλιά, στενὰ ἢ μπαλωμένα. Ὅμως ποτὲ δὲν εἶναι λερωμένα, σχισμένα ἢ ξηλωμένα.

Φοροῦν πάντα τὴν ποδιὰ τοῦ σχολείου. Κι ὅταν πηγαίνουν στὸ σπίτι, τὴ βγάζουν καὶ φοροῦν τὴν ποδιὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Υπάρχει καρφωμένη στὴν τάξι τους μιὰ ταινία, ποὺ λέγει : «Ἡ καθαριότητα εἶναι μισὴ ἀρχοντιά». Τὴν ἔχει τοποθετήσῃ ἡ ομάδα τῶν παιδιῶν, ποὺ ἔχει ἀναλάβῃ τὴν ἐπίβλεψι τῆς καθαριότητος τοῦ σχολείου.

Καθαρὸ τὸ σῶμα, καθαρὰ τὰ ροῦχα, τὰ παπούτσια. Πολλὰ παιδιὰ ἤμποροῦν καὶ τὰ φροντίζουν μόνον τους ὅλα αὐτά.

Συχνὰ μπαίνουν στὴ σκάφη καὶ σαπουνίζονται. Καθαρίζουν τὰ δόντια τους, βουρτσίζουν τὰ ροῦχα τους, κόβουν τὰ νύχια τους. Μήπως εἶναι δύσκολα ὅλα αὐτά;

Βέβαια δὲν πλύνουν ροῦχα, γιατί αὐτὸ εἶναι λίγο δύσκολο γιὰ τὴν ἡλικία τους. Ἀλλὰ τὰ μανδηλάκια τους, τὶς κάλτσες καὶ τὶς ποδιές τὶς πλύνουν καὶ τὶς σιδερώνουν μόνον τους τὰ κορίτσια.

8. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Σήμερα αρχίζουν τακτικά τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου. Τὰ παιδιά ἐμαζεύθησαν τὴν ὠρισμένη ὥρα στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου, ἐμπῆκαν στὴ γραμμὴ, μόλις ἐκτύπησε τὸ κουδουνάκι, κι ἐπέρασαν ὅλα στὶς καινούργιες τάξεις των.

Ὁ Κωστάκης καὶ ἡ Ἐλενίτσα ἐπέρασαν στὴν τρίτη τάξι κι ἐκάθισαν στὰ θρανία των σὲ ὠρισμένη θέσι.

Χάρτες, θρανία ἔδρα, πίνακες εἶναι ὅλα ἔτοιμα.

Σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα θὰ περάσουν τὰ παιδιά σχεδὸν ἓναν ὀλόκληρο χρόνο.

Σὲ λίγο μπαίνει ὁ δάσκαλος στὴν τάξι. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ εὐχαρίστησι. Τὰ παιδιά ἐσηκώθηκαν κι ἔκαμαν τὴν προσευχὴ τους. Ἡ Ἐλενίτσα εἶπε τὴν προσευχὴ:

«Θεὲ μας, Σὺ ποὺ ἀγαπᾶς τὰ καλὰ παιδάκια, ποὺ πηγαίνουν στὸ σχολεῖο, στείλέ μας, Σὲ παρακαλοῦμε, τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιο, νὰ μᾶς

φωτίζη νὰ μαθαίνωμε γράμματα καὶ νὰ γίνωμε καλοὶ ἄνθρωποι».

Στὸ τέλος ὅλα μαζὶ τὰ παιδιὰ εἶπαν τὸ «Δι' εὐχῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν...» καὶ ἐκάθισαν στὰ θρανία.

Ὁ δάσκαλος ζητεῖ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὰ παιδιὰ πῶς ἐπέρασαν τὸ καλοκαίρι. Ὅλα τὰ παιδιὰ μὲ τὴ σειρὰ τους διηγοῦνται πῶς διεσκέδασαν στὸ βουνό, πῶς ἐπέρασαν στὶς ἀκροθαλασσιές, πῶς παραθέρισαν στὰ χωριά τους καὶ ἄλλα πολλά.

Μιλοῦσαν γιὰ τὰ παιγνίδια τους, γιὰ τὴ θάλασσα, γιὰ τὸ βουνό, γιὰ τὶς ψαρόβαρκες, γιὰ τὰ κοπάδια, γιὰ τὶς ὄροσιές, γιὰ τὶς ἀμμουδιές, γιὰ τὶς ὄροσερὲς βρύσες, γιὰ τὰ μπάνια τους.

Ἐτραγούδησαν μάλιστα καὶ μερικὰ τραγούδια, ποὺ εἶχαν μάθει τὸ καλοκαίρι στὰ πανηγύρια καὶ στοὺς γάμους τῶν χωριῶν.

Στὸ διάλειμμα ἡ αὐλὴ ἐγένεμισε ἀπὸ τὶς χαρούμενες φωνὲς τῶν παιδιῶν.

Ἄλλα παιδιὰ παίζουν κυνηγητό, ἄλλα τὴ μέλισσα καὶ ἄλλα παίζουν στὴ μέση τῆς αὐλῆς τὸ παιγνίδι τοῦ λύκου μὲ τὸ ἀρνί.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ διάλειμμα, ἐπέρασαν πάλι τὰ παιδιὰ στὶς καινούργιες τάξεις των καὶ ὁ Κωστάκης μὲ τὴν Ἐλενίτσα διηγήθηκαν στὴν τάξη. πῶς ἐτρύγησαν τὸ ἀμπέλι τους.

Ἔτσι ἐτελείωσε τὸ πρῶτο μάθημα καὶ τὰ παιδιὰ

ἐγύρισαν στὰ σπίτια των. Οἱ γονεῖς των ἄκουαν μὲ εὐχαρίστησι τὶς ἐντυπώσεις τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὸ πρῶτο μάθημα τοῦ σχολείου.

9. Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Στὴ μητέρα της σιμὰ
ἢ Ἑλένη πλησιάζει:
— Καλησπέρα σου, μαμά!
ἀπὸ μακριὰ φωνάζει.

Ἐμαθα εἰς τὸ σχολεῖο,
σήμερα πρώτη φορά,
στὸ καινούργιο μου βιβλίον
νὰ διαβάζω καθαρά.

Ἐμαθα γραμματική,
πρώτη κλίσι καὶ δευτέρα.
ἔμαθα ἀριθμητική
κι ὅλα αὐτὰ σὲ μιὰν ἡμέρα.

Ἐμαθα τόσα καλά,
δὲν μπορεῖς νὰ τὰ μετρήσης,
ἔμαθα κι ἄλλα πολλὰ
μ' ἂν τ' ἀκούσης, θ' ἀπορήσης.

Κι ἡ μητέρα τῆς Ἑλένης:
— Εἶν' οἱ γνώσεις σου πολλές.
Κάλλιο λίγα νὰ μαθαίνης,
καὶ λιγώτερα νὰ λές.

Ἰωάννης Πολέμης

10. ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Στὸ σχολεῖο τὰ παιδιὰ ἔμαθαν νὰ λέγουν κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθοῦν, μιὰ νέα προσευχή.

«Θεέ μου, Σὺ, ποὺ εἶσαι ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου. Σ' εὐχαριστῶ, ποὺ μ' ἔκαμες νὰ σέ βλέπω στὸ λουλούδι, στὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα, στὸ ψωμί ποὺ μὲ τρέφει, στὸν ἥλιο ποὺ μὲ ζεσταίνει, στὴ βρύση ποὺ μὲ ξεδιψᾷ, στὸ χαρούμενο κελάδημα τῶν πουλιῶν, στὰ λόγια τὰ καλά ποὺ ἀκούω.

»Θεέ μου, Σ' εὐχαριστῶ, ποὺ Σὲ βλέπω στὴν καρδιά τῆς μαννούλας μου, ποὺ μὲ προσέχει, ὅσο εἶμαι μικρὸ παιδί.

»Βοήθησέ με, Θεέ μου, νὰ γίνω ἓνα καλό, εὐγενικό, τακτικό, μελετηρὸ παιδί καὶ νὰ λέγω πάντα τὴν ἀλήθεια».

11. Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Ο Κωστάκης και η Έλενίτσα διηγούνται στην τάξι τί χαρούμενη ζωή έπέρασαν τò καλοκαίρι.

Ήτο Αύγουστος. Όλος ό κόσμος εύρίσκετο στις έξοχες και στα κτήματα. Άλλοι στα ψηλά βουνά κι άλλοι στα δροσερά νησάκια.

Οί οικογένειες του Κωστάκη και τής Έλενίτσας ήσαν στο έξοχικό τους κτήμα. Μαζί τους ήτο και η κυρά Γιαννούλα με τὰ δυό της παιδιά, τò Φώτη και τή Βασιλικούλα.

Στò διπλανò κτήμα μένει η οικογένεια δυò άλλων παιδιών, του Μήτσου και τής Άνθούλας.

Τὰ παιδιά μαζεύονται όλα μαζί, πότε στο ένα σπίτι, πότε στο άλλο και περνούν εύχάριστα τις ώρες των.

Ό τόπος πρασινίζει από τ' άμπέλια. Τὰ κλήματα είναι φορτωμένα από γλυκά σταφύλια.

Οί συκιές και οί άγλαδιές γεμάτες μυρωδάτα σϋκα και άγλάδια.

Σε μικρή άπόστασι είναι η θάλασσα. Η μεγαλύτερη χαρά των παιδιών. Παίζουν με τὰ

κύματα, μαζεύουν κοχύλια, πιάνουν καβουράκια.
Μιάν ἡμέρα ἐπέρασαν ὅλοι μαζί με τοὺς γονεῖς

τους ἐκεῖ.

Ἡ θάλασσα ἤσυχη, ἀπλώνεται ὡς πέρα σὰν καθρέπτῃς.

Τὰ παιδιά, μόλις ἔφθασαν, ἀνέπνευσαν βαδιά τὸ θαλασσινὸ ἀέρα, πὺ ἦτο δροσερὸς καὶ ἐμοσχοβολοῦσε.

— Σήμερα θὰ κάμωμε πρώτης τάξεως μπάνιο, φωνάζει ὁ Κωστάκης. Θὰ κολυμπήσωμε καὶ με τὶς

κολοκύδες. Θα παίξουμε ὅσο θέλουμε.

— Θα κάμωμε καὶ βουτιές, λέγει ὁ Μῆτσος.

— Καὶ μακροβούτια, λέγει ὁ Φώτης.

— Ἀταξίες ὄχι! φωνάζει ἡ μητέρα τοῦ Κωστάκη.

Θὰ γουδῆτε καὶ θὰ βουτήξετε ἀμέσως.

Ὅποιος δὲν εἶναι φρόνιμος δὲν θὰ ξαναέλθῃ στὴ θάλασσα, νὰ τὸ ξέρετε!

Ὁ Κωστάκης βιάζεται νὰ βουτήξῃ, μὰ ἡ μητέρα του φωνάζει:

— Κωστάκη, μὴ βιάζεσαι! Θα βουτήξετε ὅλοι μαζί. Ἐτοιμοί, ἐμπρός, μάρξ' Ἐνα, δύο, τρία!

Μπλάφ,! μπλούφ! μέσα στὰ νερὰ ὅλοι μαζί.

— Κρύα ποὺ εἶναι ἡ θάλασσα! φωνάζουν.

— Βουτηχθῆτε, βουτηχθῆτε ἀμέσως μέσα, φωνάζει ἡ μητέρα τοῦ Κωστάκη.

Ὁ ἕνας πετᾶ στὸν ἄλλον νερὰ καὶ ἔτσι ἀναγκάζονται νὰ βουτηχοῦν ὅλοι μέσα.

Ὁ Κωστάκης καὶ ὁ Μῆτσος παίρνουν τώρα τὶς κολοκύδες των καὶ κολυμποῦν μ' αὐτές.

Ὁ Μῆτσος ἔρχεται ἔξω-ἔξω καὶ φωνάζει:

— Νὰ ἕνα μεγάλο ψάρι! Καὶ βουτᾶ τάχα νὰ τὸ πιάσῃ. Πιάνει τὸν ἄμμο καὶ τὸν πετᾶ ὕστερα ψηλά.

Πῶς γυαλίζουν ὅλα στὸ βυθό!

Ἄσπρα, γαλάζια καὶ πράσινα. Μεριές μεριές φαίνεται κίτρινος ὁ ἄμμος.

— Θα μάθωμε γρήγορα καλὸ κολύμπι μὲ τὶς

κολοκύθες, λέγει ὁ Κωστάκης.

Καὶ ἀλήθεια τὰ παιδιά προσδεύουν πολὺ στὸ κολύμπι. Γρήγορα θὰ μάθουν νὰ κολυμβοῦν καὶ νὰ φεύγουν, χωρὶς κολοκύθες.

Ὁ Φώτης, βουτηγμένος στὴν ἄκρη ἄκρη, σηκώνει ἀφρούς, κτυπῶντας τὰ πόδια του.